

Ve vojenské hranici.

File de Fr. Sláma, v Náv. List.

U vyšetřovacího soudu.

Když v 1872 "civilizovali" hranici, zvolili vojenskou soud, zavleči místu těch civilních a s nimi zavleči všude rakouské zákoný a nos tak, jak platily se Barcha, tedy i trestní řád habsburský. Zvolili vyšetřovací soudy vládní nezřetelný a tak musí bouřit svědků na mnoho mí klousat k vyšetřování soudci do Petřině.

Než, chudáci! říci jdou. Dománu se svou cestu a za "danou" (hubení) dno od soudu náhradu a přijdou tak aspoň k hotovým penězům. Nic by si s tím dlouhým, obtížným cestou nedělali, jen kdyby je slavný soud ráčil se nejstátněji volat. A když potom přijdou k soudu, málo kdy vědí na toho a onoho hraničáře, který něco provedl, co se nerozvádá se zákonem trestním, něco vypovídit. Vyvinutý cit pro solidaritu, co s nich vyšetřovatel vyloučí, je obyčejný:

"Já nevím nic, docela, ale špičká, ale můj soudce, a ten a potom ještě jsi byl, ti o tom budou snad něco vědět."

Soudce předtím už, že ho chce hraničář vést za nos, že chce totiž popřít svému soudci, i tón drbům, bay si mohli něco vydílat za cestu a opatřit také se proto volného svědka Jurčiče:

"A jak by to právě tito mohli vědět, že toho vola Boshákovi ukradl Antolac?"

"Mně se zdá, že to vědí."

"A proč se tito zdá? Povídati ti snad, že viděl toho kradeného vola u Antolce? Mluv pravdu, neb kdo nemluví latinu, gubi dušu a dáme ho na cuchanu."

"Gospodine sudac (soudce), já se už na to nepamatuju, ale tak se mně zdá, že si jednou mezi sebou povídali, že Antolac Boshákovi toho vola ukradl."

Hraničář vyzdvihne si v registru náhradu za cestu, popije si trochu v městě a klíše potom s ostatními svědky spokojeně domů. Přísleť k hotovým penězům a když pak jich vidí chudče napsledy! To když platí daň.

Soused, ten a onen, a potom ještě ti čtyři, všichni jsou voláni a jeden odporčí jako druhý — totiž že o tom nic neví. Jak pak přejít to mohlo Jurčičovi napadnout, že by oni něco věděli. A že by byli o Antolcově povídali, že on toho vola ukradl, ale ani zdání. Kdepak, vždyť Antolac je pořádný člověk, není frdek. Je to totiž slovo z něm. verdaechtig vzaté, jemuž zjednáš něm. důstojnosti v Hranici domovského práva.

A náhradu za cestu sebrali a ubírají se vozele z města. Jisté si povídají: "Ten Jurčič to chytrý navlékl", a slíbují mu věčně v duši, že až oni budou jednou k soudu voláni, pojmou jej za jeho, aby i on za cestu dostal.

Kráčím dlouhou chodbou ku kanceláři svého rady. Na lavicích na chodbě čeká hraničář, až jich rádivo zavolají ku výpovědi svědectva. Každý rada jich má denně předvoláno, ne jede-li na komisi, a na tu jezdí skoro každý třetí den, (zas aby si on něco vydělal), deset až dvacet. Tu a tam mezi nimi také nějaký Boshák, neb jak jím zdejní lid říká, "mutlak", aneb "biegunac" (uběhlick). Všichni utívají věstvěj a celá rada stává tak dlouho ucnvé a tíse stát, až se za mnou dvěto zamknou ráči.

Jeden z hraničářů je zavolán. Jak se jmenuje, to ví, jak je starý, to neví. To ostatně ví málo který obyvatel v Hranici, tím méně Boshák. Některý odpoví "nebyl jsem ještě v revise", totiž z odvodu, a to potom víme, že mu není ještě 20 roků. Tato neznalost věku má tu dobrou stránku, že hraničář nemusí lhát a dělat se mladší jako dámy našich zemí. Hraničářka ukrátku neví a těžko jí je leta udnout. Po 20 roků bývá už silně odkvetlá a člověk přichází, má-li ji štát 30 neb 40.

Otázka po náboženství působivá tak obtiže. Jsou zde katolíci a pravoslavní. V Čechách říkáme krátce "Co Horvát to katolík, co Srb to pravoslavný". Bylo by tedy nejlépe psát se: "Je Horvát anebo Srb?" a die toho poznali bychom význam svědka. Ale hraničář nám jednoduše odpoví, že je — hraničář, a jsme tam, kde

jsme byli. A jakou řeč mluví? Inu náuky (náh, svou řeč). To je jisto, obyvatelstvo v Hranici nese ná o rozdílu mezi Horvatem a Srbem, jen ta a tam, kde je pop národním uvědoměním, naší svého pravoslavného věřícího říkat "srbská k" víra, což ovšem nelíbí se Horvátům v Záhrábě, kteří popírají existenci srbské víry, kteří nesejaj ani ve Slavonii, ani ve Voj. Hranici, ba ani v Bosně kadešho Srba, tedy co, že "Horvatsku jsou Horvát a jen v Srbsku Srbi". Některý pravoslavný rozumí jen, když se ho ptáš, je-li "grilčanin" (křesťan), neb jen pravoslavného má za křesťana, katolíci není u něho křesťanem, právě jako obyčejní lid v Čechách to s tam protestanta nemá za křesťana. Mnohý pravoslavný chce být zas "Vlachem", mnohý "pravoslavným" a tu i tam některý "Srbem". Katolíci opět bývají "rimanom". Jeť kráb myšlénkový lidu toho die svého obmezen; k němu musí se sestoupit, obceme-li, aby nás chápal. Stará se jen o svůj denní chleb.

"Trestán jsi nebyl nikdy?"
"Nikada, gospodine sudac."
"Mluv pravdu, my to máme zapísáno."

"Dvakrát jsem byl u soudu, ale to nebylo nic." — "A co to bylo?"
"Inu" — neches to patřit i něho ven — "trochu rvačky, ale jen tak malá, to nic nebylo, my jsme už spolu dobře, a potom pro sbírání v lese".

Nabídneme do akt. Byl jen půl drabého roku a to pro zabiti zavřena a pro složen krádeže 14 dní.

"Znáš list a psát?" To bývá zbytečná otázka. Die statistiky lidé v Hranici vždy ze 100 jen 14 lidé a to bývají ántanct, kněži a lid v městech. U venkovského lidu platí, kdo je písmu znalý, už za důkladné učeného.

"Jsi ženat?" — "Jsem." "Kolik máš dětí?" — "Pět." — "Ti jsou zajisté takoví frdekli, jako ty, ha? A kolik je nejstaršímu let?" "Ten uměl." —

Divná odpověď. Soudce stává se nevěřím, utíá se konečně, zamysli se a začne znova: "Kolik ti dětí umřelo?" — "Tři, gospodine sudac." — "Tedy máš jenom dvě děti doma živé?" — "Jedno živé je doma a ten druhý je na vojně." — "Vie jich ale živých nemáš?" — "Da", odpoví a stvrzuje otázku hraničář, který až zapomíná na své lota, přece nezapomenou počítat i své mrtvé děti do počtu živých.

"Jsi vdána?" — "Jsem." — "Jak se jmenuje tvůj muž?" — "Josip Živković." — "A ty se zovješ?" — "Anna Radosajevićova." — "Ty s ním tedy nejsi oddána?" — "Sto volite? (co pravíte?)" ptá se hraničářka, nemože pochopit, kam směřuje rada. "Ty se se svým mužem nebyla před popem v církvi?" — "Hm," odělá hraničářka a hne hlavou, že nebyla.

Katolícká hraničářka i pravoslavná, každá má své zvláštnosti. Vdaná katolíčka má "muž" pravoslavná však říká každému mužskému "muž", svého muže ale zove "ševčk" (šlovček). Patrně je věděnou, že to, že ji za ženu pojme, pověří ho ona za šlovčka. Největších obtiží má však soudce při výslechu bosenských uprchlíků, jehž je zde po dědinách na tisíce. Nemožouce práce dostat, aniž s těmi několika krejčery, státem jim poskytovanými, vyjít, heros, neb lépe: pomáhají hraničářům brát. "Pizma" (pomsta) zdá se být u nich méně vyvinutou, než u hraničára a též rvačky a obyčejně toho konce, jako přelomené ruce, rozbyté tráve a nosy, jsou u nich hđámi. Petřický žalář přechovává přes 120 Bosháků a většinou jen pro krádeže. Nemáť Boshák ani trochu té prohanosti, jakou se vyznamenává hraničář a na rakouské půdě chodí v té příčině do špatné školy. Přizná se chudák bez dlouhých obtiží, kdežto hraničář lze tak dlouho, jak jen možno. Boshák ubezpečuje dojemně, že nikdy nekradí, že ví, že to není pěkné, ale co přej si máš počít, když musíš? Je to lid, který kdyby přišel pod dobrou správu, vynikal by svými vlohami, svou pracovitostí a jinými tenosmi.

"Netvořte si jen áudek o Horváttech die našich hraničářů", upozorňovali mne Horvát vzdělaní, "a uvažte, jak dlouho byl hraničář — ve vojenské Hranice."

Volán i Boshák, co svědek, přijde pokorově a trvá to dlouho, než pochopí, nať se ho ptáme. Myslí pomalu, a my nájme svyřili vymyslet se do způsobu jeho myšlén. Nerozumíli sém hraničář, tož obyčejně libal secho rozsuměť.

Věskou však má Boshák leta před spravedlností zákona císařského. Přichází stařec bosenský natiskat k soudu. Přivodí si sem do Rakouska jedinou dceru, svou ma Turčinu zabit a zde jí utínili hraničáři nosič. Starec v očích, "Ani Turčin mi to nespáchal, ale Vy gospodine, budete jetnat po císařském zákoně." — V Turčin by se mu bespochyby vymáři, a ná v Rakousku má aspoň átiču, ovšem málo vřdatou le vianik bude potrestán.

Máti Boshák skládá přísahu, má si se mu mnoho o tom vykládat, co je to "grabiča", kde, "krivo přísagne, gubi dsa" a je domá tano se do "cuchanu". Boshák ve svém malebném kroji a píťou děcka pohlíhl na rozstát svíce, prsty mu musíme díe předpánit narašit, ruku posvětitom a on stísněným hlasem opakuje slova sa námi. Hraničář, ten to jinak umí. Kurážně a odhodlaně, jako voják. Chudák Boshák, nepřisahal-li ještě zde v Rakousku — v Turceku nepřisahal. Vlak tam ani svědectví křesťana neplatí.

Kříž, před ním se přisáhá, má v Hranici na obou stranách, v předu i v zadu. Jelic. Jen že v předu vypouklého, to pro katolíky, a v zadu namalovaného, to pro pravoslavné.

Přisáhá pravoslavný hraničář. Zpomněl jsem rozdilu mezi malovaným a vypouklým a nastříl jsem "vypouklého". "To nje náš křístal", upozorňuje mne pravoslavný. Chce mít toho svého Krista, toho namalovaného.

"Vždyť jsem Vám to už povídal, abyste nikdy nezapomněli", slóbi se rada.

Voltaire a paštika.

Bylo to v roku 1732. Voltaire, jemuž bylo tenkrát 38 let, dokončil právě tragedii "Zaire" a předčítal je umělcům "divadla francouzského", když odložil se šit, byl spisovatel odměněn bouřlivým potleskem, toliko slavný heros Dufresne zůstal chladným, nepromluvil slova a nepohnul ani rukou. Voltaire nepochopil zvláště chování se umělců. Vždyť právě pro něj napsal v kuse svém úlohu skvělou, úlohu, od níž očekával zdar znamenitého díla.

Křatouplí proto k Dufresnovi a se zatajenou zlostí jej ostovíl: "Nu, vy milčtí; očekávám, že vyhovíte největšímú přání mému a převezmete hlavní úlohu?" "Nikoliv, milý pane, úlohu tu hrát nebudu", odvětil Dufresne úsečně. "Ne! Smím ptáti se snad po příčině?" "Přčina ta jest velmi jednodušá; nepřvezmu úlohu tu proto, že se mi nelíbí". Voltaire skřpal zubama. Provozování kuse bylo bez Dufresne věci nemožnou. Co však měl si počít? Tenkrát neznali ještě u "Theatre francais" povel režiséra: musí. Byl by nejraději herce prokládal dykou — musí však skrotití vnitřní vztek a pokusiti se vyjednávati a ním po dobrém. Předpal a upravil kus znova; úloha Dufresnova obdařena v něm přímo bohatě, načez zvonilo se ještě jednou a pak molení se obdržvalo. Odpoledne toho dne počalo přšet a přešlo dva dny a teď nikdo nevymluvil ovečkám popa, že jen on svým hokus pokusem dešť docílil.

— V Arangkut v Uhrách zavědli dne 11. června valašský pop modlení za dělá, aby dlouho trvajícím suchu odpomozeno bylo. Po seznávení nechal zvon sejmouti a v průvodu tři sedmiletych hochů k studni doněsti a tu jej pohroužit. Pak byl zvon vytažen, utřen a na místo své pověšeno, načez zvonilo se ještě jednou a pak molení se obdržvalo. Odpoledne toho dne počalo přšet a přešlo dva dny a teď nikdo nevymluvil ovečkám popa, že jen on svým hokus pokusem dešť docílil.

— President Soustátí, který v čele národa čtyřiceti milionových lo stojí, má ročního platu \$50.000. Hězká to sumička, ale v porovnání s platy vládařů Evropských, nechť ástavních neb neústavních, jest to áatika mízná. Tak ku př. císař rakouský befo ročního služného 4.650.000, král belgický 660.000, král dánský 277.775. President republiky francouzské, \$120.000 a 60.000 zvláště jeho, Thiers, měl ten samý plat a \$77.500 ročně pro domácí vřlohy. Napoleon III měl 5.000.000 služného, mimo přijímá ze etetských korních, kteréž na 3. miliony obnášely, tak že celý příjem jeho byl kolem 8. milionů ročně. Císař německý dostává 3.079.760 a má velký příjem mimo to ze svých rozsáhlých statků.

ku svou podíval, víchochť, oslovil sluha, vřáknar mu při tom slácně do ruky. Sluha odešel a spisovatel čekal na vřáclouk. Za několik minut vrátil se Jean se sešlónem, v čase naše sňáčenou "Zaire". "Zde můj pane; Dufresne zakazuje si dál obřňňovat." —

Voltaire zlostí celť bez sebe, chopil sluhu za límec a chťil ho shoditi oknem na ulici; vzpomněl si však, že k ástého svému má Dufresne zapotřebí áti; co áti; Rozmysliti si vše ještě jednou a odhodlal se jiným způsobem tr. dohlázel se jím spůsobem tr. dohlázel obmákliti. Bylo mu do sedneno, že Dufresne nepotřebá pro několik přátel svých skvělou hostinu. Na hostině té založil svůj plán. Hosté sedli právě kolem bohatě pokrývěho stolu v salónu slavného umělce, když to pojednou otevřen se drže a do nich vstoupil dva sluhové a obromnou pátkou, okrášlenou kol do kosa labvom; najdráhliho a nejsemanějšho vína. "To právě poslal sem paštikáři", pravili sluhové. "Jest přť to dar dobrého přitele, který nechce, aby byl jmenován." Visobecně jást. Paštika postavena na áti a hostilem rozkrojena. Kdo popřel vřak ulivení jeho, jako i celá společnost, když se vnitř pátky vytáhne jednu po druhé 12 krásně peřených koroptví, z nichž každá držela v zobáku hustě popaný pergamenový listek. Překvapen ite Dufresne co na lístech pátky, pak vypukne v nehorázný smích. Koroptve pinesly mu hlavní úlohu v tragedii "Zaire". — Vtipný nápad Voltaire smilil neuprosněného herce a úlohou proš napsanou. Voltaire bylíhned pová k hostině. Umělec uvítal jej jeloxy: Odpustite, že znamenitou cenu vaš "Zaire" poznal jsem tak pozdě! Vy vyvolil jste dříve pro ni vhodnou dekoraci, v tak-áto společnosti — a při tom okázal na koroptve a víno — jest ovšem přímá naše jíci! Choi s radostí hráti hlavní úlohu v ní." — A také jí hrál. "Zaire" líbila se rozhodně a pečeně koroptve vpletly do vavřinového věnce slavného básníka a filozofa francouzského listek nový.

— Ve St. Louiském Globe-Demokrát Imrose a Mary Hanson přišli ve stědu k sntému Yonsgou, když teploměr stál na 99 ve stínu, ářadali jej, aby ihned manetský uzel zavázal. Soudce sbrnul si hřet pota z čela a zvednul hlavu vyděl před sebou malého černookého francouze stojícího podle velké silné žesky lady, váá Hci 200 liber. Myslí si, že to je podivný čas k odavkám, ale nemoží áálosti odeplít. Žonich vysvětloval, že odkládají je po kolik dní; avšak konečně že doslechli, že přitřt nos má být chladno a proto dále neodkládají.

— Šalomounský rozsudek. — V áktterech departmetch francouzských panuje ten zvláštní zvyk, spofádáti norosubeněním ve svatební noci a v noci následující notnou kočičnu. Před nějakým áasem sřomáždila se v Pont á Áinu v noci před domem tamějšho lékárníka četná společnost muzikantů s hrnký, píšťalkami atd, a zanotovala mladému manželkárnik vyjednávati zprvu po dobrém, aby společnost se rozšla, když to však nie nespomohlo, rozředil silně kynolinu a polí ji nožní hudebníky. Bylo po hluku. Po nějakém áase došlo však novomanželka k nemalému utrnutí 15 áalob nejdnou. Všechny pocházkely od nočních rušitelů míra, kteří áždali náhradu za pokazený oděv a utrpenou bolest. Smířil soudce skutečně také odsoudil lékárníka k nábráde: občanský tribunál v Bourgu však zrušil rozsudek ten a vynesl následující áalomounkouk sentenci: "Každý z žalobců odsouzen buď pro urážející rušení nožního klidu právě k takové peněžiť pokutě, kterou platiti má áaloranv co náhradu za pokazený áat a popáleň obřňňež."

— Dne 23. června odřývala se v Kallii (v ruském Polsku) slavnost Božího Těla. Za tím áíelem byly v městě na mnoha místech postaveny oltáře. Jeden z oltářů tčeho byl neznámou rukou ástečně rozhořčen. Někdo roznesl zprávu, že oltář ten sřobil žid ze zářiti proti křesťanům. Zpráva ta rozletla se rychle mezi áastnýmiky průvodu a áast jich vřbia se na několik řídů, kteří náhodou nedaleko stáli. V několika minutách rozprchl se průvod, a množství lidů spěchalo jako na komando k synagoge a k židovským mottliebničim. Zde bylo vše rozbito, kazatelna a oltář pobofony a sřránka s desaterem rozřřana na drobné kousky. Na ulicích vyhrnul se pak lid, ozbrojen mlaty a kousmi, na židy a ubíjel je. Dvanáct židů přišlo o život. Židě spěchali do svých bytů a zde se zavřali, který nezávěl dosti rychle svůj křám, byl mu zpusťosen. Teprve když zakročilo vojsko, zjednáni byl pořádek, obyvatelé však chytají se k dálším átokům na židovské obřany.

Rozmanitost.

— Ve státu Pennsylvaní do bývá se denně průměrem 38 500 sudů petroleje.

— Světová poštovní smlouva byla dne 1. června t. r. uzavřena v Paříži. Smlouvy áastní se Spoj. Státy, Anglicko, Francouzko, Rakousko, Německo, Argentická republika, Belgie, Brazílie, Dánsko, Egypt, Španělsko, Řecko, Itálie, Japonsko, Mexiko, Černá Hora, Norvézsko Nizozemsko, Peru, Persko, Portugal, Rumunsko, Rusko, Srbsko, Salvador, Švédsko, Švýcarsko a Turcko. Smlouvou tou, která obáhuje 23 álánek, opravuje se mezinárodní doprava psaní, novín, vzorků zboží a t. d. ustanovuje se vřška poštovního a t. d.

— V Arangkut v Uhrách zavědli dne 11. června valašský pop modlení za dělá, aby dlouho trvajícím suchu odpomozeno bylo. Po seznávení nechal zvon sejmouti a v průvodu tři sedmiletych hochů k studni doněsti a tu jej pohroužit. Pak byl zvon vytažen, utřen a na místo své pověšeno, načez zvonilo se ještě jednou a pak molení se obdržvalo. Odpoledne toho dne počalo přšet a přešlo dva dny a teď nikdo nevymluvil ovečkám popa, že jen on svým hokus pokusem dešť docílil.

— President Soustátí, který v čele národa čtyřiceti milionových lo stojí, má ročního platu \$50.000. Hězká to sumička, ale v porovnání s platy vládařů Evropských, nechť ástavních neb neústavních, jest to áatika mízná. Tak ku př. císař rakouský befo ročního služného 4.650.000, král belgický 660.000, král dánský 277.775. President republiky francouzské, \$120.000 a 60.000 zvláště jeho, Thiers, měl ten samý plat a \$77.500 ročně pro domácí vřlohy. Napoleon III měl 5.000.000 služného, mimo přijímá ze etetských korních, kteréž na 3. miliony obnášely, tak že celý příjem jeho byl kolem 8. milionů ročně. Císař německý dostává 3.079.760 a má velký příjem mimo to ze svých rozsáhlých statků.

Králi habsburský má ročně 1.378.866, Vrttemberský 332.686, saší 635.000. Královna anglická dostává ročně ptač 3 miliony, král český 300.000. Král italský Humbert odepřel přijmouti áátku, jakou otec jeho každoročně pobíval — 2 250.000. Král maleškáho Portugalska přijde na 6 milionů, Alexander, car ruský, má ve svých příjmů se sástic korních a příjmy jeho do roku 1875 se na 10.000.000, král španělský dostává 2.090.000 ročně. Král dánský a norvéžský dostá 338.330, se švédskem a 95.445 a Norvéžska. Předseda správní rady republiky švýcarské, volitý každoročně, má pouze 43000 ročně. — Hřák Dufresne vícekrát Kazady, má 10.000 liber sterlingů (50.000 dol.) v áoroce Marlborough, gátrnéř Irska, má 20.000 liber; Lord Lyton, místokrál Indie, má 25.000 liber sterlingů služby a 12.000 liber na běžný vydání.

— Ve St. Louiském Globe-Demokrát Imrose a Mary Hanson přišli ve stědu k sntému Yonsgou, když teploměr stál na 99 ve stínu, ářadali jej, aby ihned manetský uzel zavázal. Soudce sbrnul si hřet pota z čela a zvednul hlavu vyděl před sebou malého černookého francouze stojícího podle velké silné žesky lady, váá Hci 200 liber. Myslí si, že to je podivný čas k odavkám, ale nemoží áálosti odeplít. Žonich vysvětloval, že odkládají je po kolik dní; avšak konečně že doslechli, že přitřt nos má být chladno a proto dále neodkládají.

— Šalomounský rozsudek. — V áktterech departmetch francouzských panuje ten zvláštní zvyk, spofádáti norosubeněním ve svatební noci a v noci následující notnou kočičnu. Před nějakým áasem sřomáždila se v Pont á Áinu v noci před domem tamějšho lékárníka četná společnost muzikantů s hrnký, píšťalkami atd, a zanotovala mladému manželkárnik vyjednávati zprvu po dobrém, aby společnost se rozšla, když to však nie nespomohlo, rozředil silně kynolinu a polí ji nožní hudebníky. Bylo po hluku. Po nějakém áase došlo však novomanželka k nemalému utrnutí 15 áalob nejdnou. Všechny pocházkely od nočních rušitelů míra, kteří áždali náhradu za pokazený oděv a utrpenou bolest. Smířil soudce skutečně také odsoudil lékárníka k nábráde: občanský tribunál v Bourgu však zrušil rozsudek ten a vynesl následující áalomounkouk sentenci: "Každý z žalobců odsouzen buď pro urážející rušení nožního klidu právě k takové peněžiť pokutě, kterou platiti má áaloranv co náhradu za pokazený áat a popáleň obřňňež."

— Dne 23. června odřývala se v Kallii (v ruském Polsku) slavnost Božího Těla. Za tím áíelem byly v městě na mnoha místech postaveny oltáře. Jeden z oltářů tčeho byl neznámou rukou ástečně rozhořčen. Někdo roznesl zprávu, že oltář ten sřobil žid ze zářiti proti křesťanům. Zpráva ta rozletla se rychle mezi áastnýmiky průvodu a áast jich vřbia se na několik řídů, kteří náhodou nedaleko stáli. V několika minutách rozprchl se průvod, a množství lidů spěchalo jako na komando k synagoge a k židovským mottliebničim. Zde bylo vše rozbito, kazatelna a oltář pobofony a sřránka s desaterem rozřřana na drobné kousky. Na ulicích vyhrnul se pak lid, ozbrojen mlaty a kousmi, na židy a ubíjel je. Dvanáct židů přišlo o život. Židě spěchali do svých bytů a zde se zavřali, který nezávěl dosti rychle svůj křám, byl mu zpusťosen. Teprve když zakročilo vojsko, zjednáni byl pořádek, obyvatelé však chytají se k dálším átokům na židovské obřany.

— Dne 23. června odřývala se v Kallii (v ruském Polsku) slavnost Božího Těla. Za tím áíelem byly v městě na mnoha místech postaveny oltáře. Jeden z oltářů tčeho byl neznámou rukou ástečně rozhořčen. Někdo roznesl zprávu, že oltář ten sřobil žid ze zářiti proti křesťanům. Zpráva ta rozletla se rychle mezi áastnýmiky průvodu a áast jich vřbia se na několik řídů, kteří náhodou nedaleko stáli. V několika minutách rozprchl se průvod, a množství lidů spěchalo jako na komando k synagoge a k židovským mottliebničim. Zde bylo vše rozbito, kazatelna a oltář pobofony a sřránka s desaterem rozřřana na drobné kousky. Na ulicích vyhrnul se pak lid, ozbrojen mlaty a kousmi, na židy a ubíjel je. Dvanáct židů přišlo o život. Židě spěchali do svých bytů a zde se zavřali, který nezávěl dosti rychle svůj křám, byl mu zpusťosen. Teprve když zakročilo vojsko, zjednáni byl pořádek, obyvatelé však chytají se k dálším átokům na židovské obřany.

Do Schuyler Neb.

NOVÝ HOSTINEC.
Schuyler, Cofax & Co. Neb.
NOVÝ HOSTINEC,
v němž chová zásobu rozličných kořalek, nejlepších doutníků a vždy čerstvé pivo jako malvas.
Každý den zavazují kvalitní látky a výrobky do Schuyler Neb. a Cofax & Co. Neb. a mají k dispozici všechny potřebné věci pro domácí hospodářství.
Ileč. 3) S áetou Adolph Vávra.

Josef Zerzan.

VEREJNÝ NOTÁŘ

SCHUYLER NEB.

Prodává přeplavní listy.
Obstarává železniční listky, pro Američan i Evropan.
Vymáhá peněžité podíly z Čech, Moravy a všude za všech míst a měst v Evropě.

Zadává o homesteady; vyhotovuje sápný, kontrakty, mortgage, smlouvy a jakékoliv átední písemnosti, správně a spolehlivě.

První Český Sklad prken a dříví.

Malý výděleček a častý prodej.

NOVOTNY & SPOL.

NOVÝ KRÁM!

Nové zboží!

Nejlevnější ceny!

Oznamují všem známým, že jsem právě otevřel nový křám a mám zásobu grocerií a střižního zboží výhodného pro každodenní potřeby všech.
Snahou mou jest získati a udržeti si přizkou mých rodáků a ručím za to, že kdo u mě koupí, každě bude spokojen.
(Iz z) Vác. Malý.

FARMÁRSKÉ NÁČINI

nejlepších druhů!

Dixon, Furst & Bradley PLUHY.

Davenport a OVOVA-Furst & Bradley VÁCE.

Union KUKURÍČNÉ SAZEČE.

Whitewater VOZY.

Adams & French SAMOVA-a Osborn & Co. ZÁČE.

Adams & French Dvouvázačky.

Kirby čís. 3. SEKACÍ

Wheeler čís. 6. A ŽACÍ a New Manny STROJE.

JELLISON & MILLER.

Čech-li se Vám pít dobrého piva Přijďte do hostince Čabanova a síce do

Schuyler, Cofax Co. Neb.

Oznamuji ctěnému obecenstvu, že jsem ochotný posloužiti všem s pivem jako malvas, dobrými doutníky, dobrou žeskou strávou a čistou postelí. Můj nově vystavený hostinec jest prostorný a jeden z nejpohodlnějších na západě. Pro ukrácení chvíle stojí kulečník a rozličné jiné hry a pro potahy vškolních rolníků teplé stáje k dispozici.
S áetou A. ČABAN, hostinský

Pozor krajani!
Kdo chce dobré pivo pít, K Janečkovi musí jít; a síce do

Schuyler, Cofax Co. Neb. Mohu ctěnému obecenstvu posloužiti a pivem jako malvas, s dobrými doutníky, dobrou žeskou strávou a čistou postelí. Můj nově vystavený hostinec jest prostorný a jeden z nejpohodlnějších na západě. Pro ukrácení chvíle stojí kulečník a rozličné jiné hry a pro potahy vškolních rolníků teplé stáje k dispozici.
S áetou JAN JANEČEK dš36r5) hostinský

\$100.00 ODMĚNY!

Máme nejčistší a nejlepší zásobu prken, jaká kdy do Schuyler přivezena byla a prodáváme je jen o 2 dol. na kus více než jsou ceny v Omahu. My dostáváme je přímo od pily z Wisconsinu a můžeme prodati levnější a dáti vám lepší prken, než ten kdo kupuje z třetí a čtvrtí ruky a musí dát dva neb tři věděky než zásobu dostanou.
Nenechte se mýlit! My můžeme prodávati a prodáváme levněji, než který